

WYBIÓRCZY PRZEGLĄD PRASY

PRZEGLĄD KARTOGRAFICZNY [2/2007]

● W pracy zatytułowanej „Internetowy Atlas Polski Instytutu Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN oraz serwer AIMS na tle współczesnych technologii kartografii internetowej” Wojciech Pomianowski z Instytutu Geografii

i Przestrzennego Zagospodarowania PAN szczegółowo przedstawia relacje pomiędzy: pracą serwera mapowego, działaniem komputera odbiorcy, typem danych (raster, wektor), zniekształceniem geometryczno-graficznym mapy na ekranie i pracą redaktora kartograficznego. Według autora, im większa część procesu przetwarzania treści mapy wykonywana jest przez serwer, tym mniejsze prawdopodobieństwo występowania jej zniekształceń. W IGiPZ PAN uruchomiono ponad rok temu Internetowy Atlas Polski. Zastosowano w nim, stworzony na potrzeby Atlasu, serwer AIMS (Aviso Internet Map Server) i system Aviso do redagowania map. Ten drugi charakteryzuje się możliwością zapisu (w mapie) kompletnej informacji na temat geometrii obiektów, a nie wskazania do bazy danych, jak to jest w innych systemach. W Atlasie jest ponad 100 map, m.in. 77 społeczno-gospodarczych.

● Dr Beata Medyńska-Gulij z Zakładu Kształtowania Środowiska Przyrodniczego i Fotointerpretacji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w artykule „Legenda i zasady gestaltyzmu w graficznym projektowaniu treści mapy” zajęła się zagadnieniem projektowania znaków kartograficznych. Gestaltyzm to kierunek w psychologii znany jako „psychologia postaci”. W kartografii wykorzystuje się go do zdefiniowania zasad widzenia przez człowieka elementów obrazu graficznego i organizowania ich w integralną całość. Stworzenie mapy w taki spo-

sób, by jej odbiór przez czytelnika był jak najbardziej pełny, jest jednak zagadnieniem niełatwym. Podstawową funkcję w organizacji obrazu pełni legenda, a zastosowanie zasad gestaltyzmu pozwala na zbliżenie się do ideału.

GEOINFORMATICS [6/2007]

● Redaktor GEOInformatics **Huibert-Jan Lekkerkerk** poku- sił się o zrobienie testu pięciu zestawów RTK wyprodukowanych przez głównych dostawców profesjonalnych odbiorników GPS. Testowanie nie sprowadzało się jednak do laboratoryjnej kontroli wartości podawanych w specyfikacjach przez producentów, lecz do praktycznego pomiaru podstawowych parametrów odbiorników. Duży nacisk autor położył na analizę funkcjonalności urządzeń i wygodę użytkownika. Obiektem porównania były: Leica GX1230 GG, Magellan Z-Max, Sokkia GSR2700 ISX, Topcon GR-3 i Trimble R6 GNSS. Lekkerkerk zajął się m.in. wagą zestawów (tyczka, rover, stacja bazowa), balansem tyczki, czasem reaktywacji, wydajnością baterii, precyzją pomiaru. Co prawda nie podaje on rankingu odbiorników, bo test wykonywany był w „domowych” warunkach, ale kilka spostrzeżeń zawartych w artykule „Multi-test UHF RTK sets” może się przydać zanim zdecydujemy o zakupie sprzętu.

● **Stefan Hansen, Stefan Winter i Alexander Klippel** w artykule pt. „Route Directions that Communicate” zajęli się problemem automatycznego podawania kierunku trasy w systemach lokalizacyjnych, urządzeniach do nawigacji samochodowej i internetowych aplikacjach mapowych. W swych badaniach zaproponowali polepszenie metody podawania kierunku – powinna być bardziej intuicyjna i lepiej opisywać trasę. Jeśli na przykład za skrzyżowaniem dróg stałby kościół, to według autorów lepiej jest, gdy kierujący samochodem usłyszy instrukcję „Przed kościołem skręć w prawo”, niż standardowe – „Skręć w prawo”. Dotychczasowe systemy ukierunkowane są raczej na uwzględnienie rodzaju dostępnych danych niż na potrzeby użytkownika. Trzeba też brać pod uwagę, że człowiek często ma kłopoty z prawidłową oceną odległości, nie potrafi odnaleźć niezbyt dobrze widocz-

nych znaków drogowych i że szczególną rolę w procesie nawigacji odgrywają charakterystyczne punkty terenu lub budowle. Nieuwzględnianie tych aspektów powoduje dezorientację. Zaproponowany przez autorów mechanizm agreguje więcej danych, wzbogacając tym samym informację przekazywaną użytkownikowi.

GIM INTERNATIONAL [9/2007]

● **Jon Christopher** z US Geological Survey w artykule „USGS QA Plan” opisuje rozszerzenie procesu certyfikowania danych pochodzących z cyfrowych kamer lotniczych oraz

procesu ich obróbki. Służba geologiczna USA od 1973 roku zajmuje się kalibracją kamer w USA. Wymagania określone w „USGS Report on Camera Calibration”, w stosunku do parametrów, jakie powinny spełniać kamery, stały się obowiązującym standardem. W 2000 roku amerykańskie stowarzyszenie fotogrametryczne rekomendowało, by USGS prowadziła certyfikowanie sprzętu i procesów związanych z korzystaniem z cyfrowych kamer i produktów. Określono cztery główne elementy, które zapewnią odpowiednio wysokiej jakości produkty.

● W artykule „Medical Mapping” **Mathias Lemmens** przywołuje epidemię cholery w Londynie z lat 1853-54, oraz doktora Johna Snowa, autora pierwszej GIS-owej mapy medycznej, do udowodnienia tezy, że dane georeferencyjne są podstawą współczesnych systemów umożliwiających określenie zagrożeń epidemiologicznych, występowania chorób, funkcjonowania służby zdrowia itp.

● **Alper Cabuk, Abdullah Deveci i Frey Ergincan** z Wydziału Architektury Uniwersytetu Anatolia w Turcji w artykule „Improving Heritage Documentation” piszą o kłopotach z rejestracją zabytków dziedzictwa kulturowego tego kraju. Dla państwa niedysponującego dostatecznymi kadrami z dziedziny geodezji i wysoko zaawansowaną technologią jedynym sposobem na zinventaryzowanie zabytków architektury są metody fotogrametryczne i GIS. Opisują oni, jak za pomocą balonu i niewyszukanego sprzętu fotograficznego inwentaryzowali starożytne rzymskie łaźnie w nadmorskiej miejscowości Patara.

Oprac. JP